

amarin

ไม่ใช่ของเรา

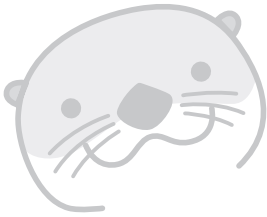
แพท

พาวเวอร์แพท

amarin

ไม่ใช่ของเรา

แพท พาวเวอร์แพท เจียน
โยธิน อยู่จงดี เรียบเรียง

ทดลองอ่าน

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

การอ่านหนังสือช่วยให้ผมได้หลุดหนีออกมาจากชีวิตจริง
แล้วเข้าไปอยู่ในโลกของหนังสือ แต่มันยังทำให้ได้ความรู้

ได้คิดฝึกจินตนาการหลายอย่าง

– แพท พาวเวอร์แพท

FAT
POWER
FAT.

CON

สารบัญ

- 6 คำนิยม
- 9 คำนำสำนักพิมพ์
- 11 คำนำผู้เขียน

TENTS

2	เมื่อแรกสิ้นอิสรภาพ
13	จากดาวรุ่งสู่ดาวตก
28	พระอาทิตย์ไม่เคยลับขอบฟ้า
34	จดหมายถึงคนที่เรารัก
40	สังคมไร้เงินสด
48	กำแพงมีอากัณฑ์ความใฝ่รู้
60	ศิลปะคือโลกคู่ขนาน
83	ดนตรีคือเสียงที่ส่องแสงนำทางจิตใจ
96	ความเยียบคือสิ่งมีค่า
100	แก่ เจ็บ ตาย และกรรมที่ต้องชดใช้
110	ความหมายของการมีชีวิตอยู่
120	การขอรับพระราชทานอภัยโทษ
126	โรคระบาดในเรือนจำ
132	มิตรภาพและเสียงหัวเราะ
146	เพื่อนที่ไม่ใช่มนุษย์
152	ความหมายของคำว่า “รัก”
158	ความช่วยเหลือจากภายนอก
164	ก่อนได้รับอิสรภาพ
174	กลับบ้าน
195	รู้จักผู้เขียน

คำนิยม

แพท-วรายศ บุญทองนุ้ม ไม่ใช่แค่ศิลปินคนหนึ่งที่ป้าปั้นและจัดการดูแลในหน้าที่การงาน ไม่ใช่แค่ธุรกิจหนึ่งที่ป้าทำ หากแต่ป้ารักและห่วงใยแพท ผูกพันเหมือนน้องชายแท้ๆ เหมือนคนในครอบครัวของป้า ถึงแม้เราจะคนละสายเลือด คนละนามสกุลก็ตาม

ฉะนั้นช่วงเวลาทำงานอยู่ด้วยกัน มันไม่ใช่แค่การทำงาน ไม่ใช่แค่ปฏิบัติตามหน้าที่ แต่เหมือนการได้ดูแล ได้เทคแคร์น้องชายตัวเองด้วยความจริงใจ เจตนา และปรารถนาดี ทำทุกอย่างเพื่อให้งานบรรลุเป้าหมาย พยายามพากันฝ่าฟันเมื่อเกิดอุปสรรค ช่วยกันแก้ไขเมื่อเกิดข้อผิดพลาด มุ่งมั่นจะให้แพทประสบความสำเร็จ เป้าหมายคือส่งแพทถึงฝั่งฝัน

จนเมื่อมาถึงช่วงสถานการณ์ไม่คาดฝันที่แพทต้องถูกจองจำ ป้าก็เป็นที่ปรึกษาไปด้ว แต่ยังคงติดต่อกัน ฝ่าฝืนติดตาม ส่งกำลังใจ ทั้งจากการแวะไปเยี่ยมบ้าง ส่งการ์ดวันเกิดในทุกๆ ปี ส่งจดหมายถามสารทุกข์สุกดิบ อัปเดตข่าวคราวต่างๆ อัปเดตผ่านทางคุณพ่อและญาติๆ อย่างสม่ำเสมอด้วยความผูกพัน ไม่เคยห่างหายไปไหน ในขณะที่เดียวกันก็ฝ้านับวันรอ แอบลุ้นถึงวันที่แพทจะได้เป็นอิสระอีกครั้ง ป้าเองก็พยายามประคองรักษาสุขภาพตัวเองไม่ให้เจ็บป่วยเพื่อรอวันที่แพทออกมา

และเมื่อถึงเวลาฟ้าเปิด วันที่แพทได้รับอิสรภาพ ซึ่งเป็นอีกวันที่ป้ามีความสุขมากที่สุดในชีวิต เป็นวันที่เราได้อยู่กันอย่างพร้อมหน้าอีกครั้ง การต้อนรับที่แสนอบอุ่นจากแพทๆ ทั้งเก่าและใหม่อย่างท่วมท้น มันเหมือนความฝัน เกินความคาดหวัง เป็นความมหัศจรรย์ เป็นเหมือนปาฏิหาริย์ ป้าเองก็ไม่สามารถจะบรรยายเป็นคำพูดได้หมดถึงความปลื้มปิติ อิ่มเอมใจ เหมือนดั่งฟ้าได้ลิขิตเอาไว้แล้ว ซึ่งเราจะใช้เวลาที่เหลืออยู่ อยู่ด้วยกันอย่างมีค่า มีความหมายที่สุด ทดแทนเวลาที่หายไป

เราจะเล่นดนตรีด้วยกันอย่างมีความสุข ทำงานดีๆ ตอบแทนแพทๆ ที่ยังรักเราอย่างเหนียวแน่นมาตลอด เราจะทำงานสร้างรายได้เลี้ยงตัวแบบพอเพียง ในขณะที่เดียวกันก็จะทำสิ่งดีๆ ให้สังคมเพื่อส่วนรวมตามกำลัง

ของเรา ต่อจากนี้ไปไม่ว่าจะสุข จะทุกข์ จะร้อน จะหนาว เราจะอยู่
เคียงข้างกันเสมอๆ และตลอดไปจนแก่จนเฒ่ากันไปข้างหนึ่งนะแพพ

ยินดีต้อนรับกลับสู่อ้อมกอดที่แสนอบอุ่นของครอบครัว เพื่อนๆ
สมาชิกทุกคน และเหล่าแฟนเพลงที่รักทุกๆ คนครับ

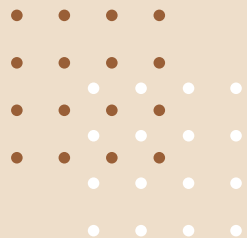
Welcome back Pat Power Pat :)

ป่าเต็งดี - ณัฐภูณัฐ หิรัญสมบุญ

POWER PAT Band Manager

ทดลองอ่าน

คำนิยม

สิบหกปีแปดเดือนกับชีวิตในเรือนจำของแพท...

ผมเชื่อว่าหนังสือเล่มนี้คือการกลั่นกรองออกมาจากความเจ็บปวดที่ลงลึกไปยังจุดที่หลายคนไม่เคยสัมผัสถึง การเรียนรู้จากบทเรียนที่ผ่านการทบทวนชีวิตซ้ำ ๆ วันแล้ววันเล่าจนกระจ่างแจ้ง คือสิ่งที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้คนทั้งหลายในสังคมต่อไป...

ขอขอบคุณแพทที่เขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาให้พวกเราได้ข้อคิดดี ๆ ในการดำเนินชีวิต ผ่านบันทึกที่ได้มาด้วยการเอาชีวิตเข้าแลก อย่างน้อยความเจ็บปวดทั้งหมดก็ยังมีคุณค่าและความงดงามต่อโลกใบนี้

กดลองอ่าน

ธนชัย อุชชิน
(ป๊อด โมเดิร์นด็อก)

คำนำสำนักพิมพ์

ในวันที่มีการนำเสนอให้ทำหนังสือของ “แพท พาวเวอร์แพท” ขึ้นในห้องประชุม จำได้ว่าเราตื่นเต้นกันมากทีเดียว ด้วยความที่เราต่างมั่นใจว่าหนังสือเล่มนี้จะต้องน่าสนใจและมีประโยชน์ต่อผู้อ่านแน่ๆ เพราะนอกจากคุณแพทจะเป็นศิลปินที่มีชื่อเสียงแล้ว ประสบการณ์การใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำอย่างยาวนาน และทัศนคติที่เกิดจากการได้เรียนรู้บทเรียนชีวิตจนตกผลึกเป็นความคิดที่ดึงามันน่าสนใจมาก

ยิ่งหลังจากได้อ่านต้นฉบับที่กลั่นกรองออกมาจากเรื่องราวของคุณแพท เราก็มั่นใจ

เพราะคุณแพทเป็นนักเล่าเรื่องที่บอกเล่าเรื่องราวต่างๆ ออกมาได้อย่างน่าสนใจ แม้แต่ในมุมมองเล็กๆ ที่หลายคนคาดไม่ถึง และที่สำคัญ สิ่งที่คุณแพทเล่าผ่านตัวหนังสือ ไม่ได้มีเพียงประสบการณ์ที่เคยได้พบเท่านั้น แต่ยังเต็มไปด้วยมุมมอง ทัศนคติดี ๆ ที่ถ่ายทอดออกมาให้ผู้อ่านได้รับรู้อีกด้วย

“ไม่ใช่ของเรา”

คำพูดนี้เป็นคำพูดที่คุณแพทใช้บอกตัวเองตลอดเวลาที่ต้องใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำยาวนานถึง 16 ปี 8 เดือน เพื่อให้มีกำลังใจทำในสิ่งที่ดี อดทนต่อสิ่งเร้าที่ไม่ชอบใจ และเชื่อมั่นว่าวันหนึ่งจะได้ออกไปเริ่มต้นชีวิตใหม่อีกครั้ง

เราคิดว่า คำพูดของคุณแพทที่ถูกเลือกมาใช้เป็นชื่อของหนังสือเล่มนี้ บ่งบอกอะไรกับเราได้หลายอย่าง

หนึ่ง อย่าท้อแท้แม้ในวันที่เรากำลังเป็นทุกข์อย่างที่สุด เพราะจุดที่เราอยู่ในวันนี้ไม่ใช่ของเราตลอดไป

สอง อย่ายึดติดกับทุกสิ่งที่ผ่านมา เพราะทุกสิ่งในชีวิตของเราตอนนี้ล้วนไม่ใช่ของเราอย่างแท้จริง

สาม จงมีความหวังอยู่เสมอ เช่นเดียวกับคุณแพทที่มีความหวังและความเชื่อมั่นว่า วันหนึ่งเขาจะได้ก้าวเดินออกไปเริ่มต้นชีวิตใหม่อีกครั้ง

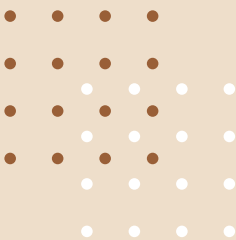
และสี่ เรือนจำไม่ควรจะเป็นที่ของเราและของทุกคนบนโลกนี้
ดังนั้นการคิดดี ทำดี จึงเป็นสิ่งที่เราควรยึดมั่นเอาไว้ตลอดชีวิตของเรา

สุดท้ายนี้ ทางสำนักพิมพ์ต้องขอขอบคุณคุณแพทและทีมงานที่ทุ่มเท ตั้งใจอย่างเต็มที่ในการทำหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา และขอบคุณที่ยินดีบอกเล่าเรื่องราวความผิดพลาด ตลอดจนบทเรียนแห่งความทุกข์ที่ได้รับตลอดเวลา 16 ปี 8 เดือนที่อยู่ในเรือนจำให้ผู้อ่านได้เรียนรู้

เราหวังว่าเรื่องราวในหนังสือเล่มนี้จะเป็นแรงบันดาลใจให้คนลุกขึ้นมา เปลี่ยนแปลงและทำสิ่งที่ดี เป็นกำลังใจให้คนที่กำลังเผชิญกับความทุกข์ และช่วยจุดประกายมุมมองความคิดด้านบวกให้เกิดในหัวใจของผู้คนได้อย่างที่คุณแพทตั้งใจตลอดมา

amarin
ทดลองอ่าน

คำนำผู้เขียน

ระยะเวลา 16 ปีกับอีก 8 เดือนที่ผมอยู่ในเรือนจำ เป็นประสบการณ์ที่ผมต้องแลกกับหลายสิ่งหลายอย่างในชีวิต ความผิดพลาดที่ผ่านมาได้สร้างบทเรียนที่หาเรียนจากที่ไหนไม่ได้เลย นอกจาก “มหาวิทยาลัยหลังกำแพง” แห่งนี้ มหาวิทยาลัยที่สอนให้ผมตระหนักถึงคุณค่าของชีวิต และไม่คิดจะกลับไปกระทำความผิดซ้ำอีกแล้ว

หนังสือเล่มนี้ ผมตั้งใจเขียนขึ้นจากเรื่องราวชีวิตของผมเองที่ผ่านมามาตั้งแต่ชีวิตในวัยเด็ก จนกระทั่งเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด และถูกจับกุมส่งตัวเข้าสู่เรือนจำ ตั้งแต่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลางไปจนถึงเรือนจำกลางบางขวาง แดน 6

เรือนจำคือสถานที่ที่ผมเชื่อว่าไม่มีใครอยากเข้าไปอยู่ในนั้น แต่เมื่อผมเข้าไปอยู่แล้วก็ได้พบเห็นเรื่องราวต่างๆ ที่หลายคนอาจไม่รู้ ผมจึงอยากเล่าประสบการณ์ทั้งหมดผ่านหนังสือเล่มนี้ ด้วยมุมมองของผู้ต้องขัง ผ่านห้วงความคิดของผมในแต่ละช่วงเวลา ในแต่ละเรื่องราวที่เข้ามาซึ่งมีทั้งสุขและทุกข์ สมองและผิดหวัง ให้ทุกคนเห็นภาพชีวิตในเรือนจำได้อย่างชัดเจน

ผมคิดเสมอว่าเรือนจำเป็นสถานที่ที่ผมอยู่ชั่วคราว สถานที่ที่ผมจะได้ใช้ชีวิตจริงๆ รอผมอยู่ข้างนอก ผมจึงใช้ชีวิตในเรือนจำอย่างมีความหวัง และทำทุกวันให้มีความหมาย แม้ผมจะเคยทำผิดพลาด แต่ผมจะไม่ยอมให้ความผิดพลาดนั้นมาเป็นตัวกำหนดชีวิตผมให้เป็นแบบนั้นตลอดไป

ผมอยากให้ทุกคนอ่านเรื่องราวชีวิตของผมในเรือนจำไว้เป็นบทเรียน คุณไม่จำเป็นต้องเสียเวลาเรียนรู้และสัมผัสสิ่งเหล่านี้ด้วยตัวเอง เพราะเมื่อคุณกระทำความผิด ไม่ว่าจะป็นคดียาเสพติดหรือคดีความอื่นๆ หากเข้าไปอยู่ในนั้นเมื่อไหร่ ก็เหมือนชีวิตคุณได้ถูกลบเลือนจากคนรู้จัก ลบเลือนไปจากสังคม

สำหรับผมแล้ว ช่วงเวลาที่อยู่ในนั้น คุณพ่อ คุณแม่ ญาติพี่น้อง

คนที่ผมไม่เคยใส่ใจพวกเขาเลยคือกำลังใจที่ทำให้ผมสู้ชีวิตต่อไปในวันที่
ผมรู้สึกมีดมนที่สุด พวกเขาคือแรงผลักดันที่ทำให้ผมเรียนหนังสือจนจบ
มหาวิทยาลัย พัฒนาตัวเอง พัฒนาโครงการต่างๆ ในเรือนจำ จนสำเร็จ
และเป็นที่ยอมรับ

ผมเชื่อว่าหากเราทุกคนตั้งใจที่จะเริ่มต้นชีวิตใหม่ กล้าที่จะเปลี่ยน
ตัวเอง มุ่งมั่นตามความฝัน แม้เจออุปสรรค เรื่องราวในชีวิตที่ไม่สมหวัง
ตกอับ รู้สึกเหมือนชีวิตถึงทางตัน ขอเพียงไม่ย่อท้อ ไม่ละทิ้งความฝันที่
ตั้งใจ ซื่อสัตย์ในตัวเอง มองไปข้างหน้า มีอุดมการณ์ และเป้าหมายชีวิต
ที่จะต้องทำให้สำเร็จของตัวเอง คุณจะทำได้สำเร็จอย่างแน่นอน

แพท พาวเวอร์แพท

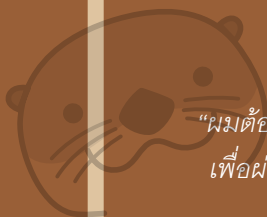

ทดลองอ่าน

เมื่อเรกลิ้นอิสสภาพ

“ผมต้องพยายามข่มตานอน
เพื่อผ่านพ้นคืนนี้ไปได้”

ทดลองอ่าน

“เดี๋ยวผมจะเข้าไปเอาของที่ฝากไว้นะ เอาลงมาให้ข้างล่างหน่อย”

เสียงเพื่อนชาวฮ่องกง โทร.มาบอกล่วงหน้า

“โอเค ถึงแล้วโทร.มานะ เดี่ยวเอาลงมาให้”

เสียงตอบรับในวันนั้นตอบกลับไปโดยไม่ได้คิดอะไรมาก แม้จะรู้ว่า “ของ” ที่เขาพูดถึงนี้ หมายถึงสิ่งผิดกฎหมายที่เรียกว่า “ยาเสพติด” ก็ตาม

ย้อนหลังจากวันนั้นไปประมาณ 2 สัปดาห์ เพื่อนชาวฮ่องกงคนนั้น บอกว่า เขาอยากเอายาเสพติดมาฝากไว้ที่คอนโดของผม แล้วเดี๋ยวถึงเวลา เขาจะมารับเอาไป ระหว่างนั้นผมอยากจะใช้เท่าไรก็ใช้ไปได้เลย ผมรับฝาก โดยไม่ลังเล เพราะช่วงนั้นเป็นช่วงที่ผมไม่ค่อยมีรายได้เข้ามา การได้ยามา เสพฟรี ๆ ก็ดีเหมือนกัน...ผมคิดแบบนั้น

จนกระทั่งเพื่อนเดินทางมาถึงที่คอนโด ผมก็เอาของที่ฝากไว้ ลงไปให้ตามที่ตกลงกัน และตำรวจก็เข้ารวบตัวผมกับเพื่อนในทันที!

เวลานั้นผมรู้สึกมึนงงไปหมด คิดว่าใครมาอำผมเล่นหรือเปล่า มีรายการโทรทัศน์มาจัดฉากแกล้งผมหรือเปล่า จนกระทั่งผมถูกควบคุมตัว ไปยังกองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติด สโมสรตำรวจ ถนนวิภาวดีฯ ถูกตั้งข้อหาเป็นผู้นำยาเสพติดและมียาเสพติดในครอบครอง ถึงได้รู้ว่านี่ไม่ใช่เรื่องล้อเล่นแล้ว แถมนผมยังถูกตั้งข้อหาใหญ่เสียด้วย ทั้งที่ผมเป็นแค่ผู้เสพ ไม่ใช่ผู้ขาย ของกลางนั้นก็เพื่อนเอามาฝากไว้ ไม่เคยมีส่วนรู้เห็น ที่มาที่ไปว่าจะซื้อหรือไปขายให้กับใครที่ไหน

จากนั้นก็เจ้าหน้าที่ตำรวจมาคุยกับผมที่ห้องขังว่า...

“คุณแพททราปใหม่ว่า โทษของคุณมันรุนแรงมากนะ อย่างน้อยก็ต้อง จำคุกถึง 20 ปีแน่นอน”

ตอนนั้นผมคิดว่าคุณตำรวจเขาล้อเล่นหรือเปล่า เขามาปั้นหัวผม หรือเปล่า ผมต้องโทษอะไร ผิดข้อหาอะไร ถึงจะต้องจำคุกนาน 20 ปี อ้ากั้นเล่นแน่ ๆ

ในระหว่างนั้นผมก็สอบถามจากคนอื่น ๆ ที่อยู่ในห้องขังว่าโทษของผม น่าจะจำคุกทั้งหมดกี่ปี เพราะมีบางคนเข้ามาหลายรอบแล้ว บางคนก็ 2 รอบ บางคน 3-4 รอบก็มี ตามเขาวว่าผมต้องคดีนี้ครั้งแรก ผมจะโดนอะไรบ้าง พวกเขา ก็วิเคราะห์วิจารณ์แตกต่างกันไปตามประสบการณ์ของ

แต่ละคน

มองไปรอบๆ ห้องซัง ใครที่ดูแล้วน่าจะตอบคำถามผมได้ ผมก็ถามเกือบทุกคน บางคนก็ว่าโทษคดีแบบผมน่าจะติดคุกประมาณ 20 ปีขึ้นไปนี่แหละ ต้องเข้าไปอยู่ในเรือนจำที่นั่นที่นี่ แล้วก็ยังมีข้อมูลต่างๆ อีกมากมายตามเคสของแต่ละคนที่เคยเจอ ซึ่งผมก็รับฟัง แต่ยังไม่มั่นใจว่าอันไหนจริงหรือไม่จริง เพราะผมก็ไม่รู้ว่าสิ่งที่ผมจะต้องเจอในอนาคตคืออะไร **แต่ก็พอจะจับจุดได้ว่า ผมอาจจะต้องจำคุกอย่างน้อย 25 ปีในฐานะผู้ชาย... อันนี้น่าจะเป็นเรื่องจริง**

ก่อนหน้านั้นผมไม่เคยคิดว่าจะต้องถูกจับ หรืออาจจะต้องใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำ ไม่เคยคิดถึงตรงนั้นเลย ผมคิดแค่ว่ายาเสพติดเป็นเรื่องเล็กน้อย ใครๆ เขาก็ใช้กัน เป็นเรื่องที่ไม่มีโทษสูงอะไร ตอนนั้นผมอายุยังน้อย ไม่มีความรู้เรื่องกฎหมาย เวลาเห็นข่าวคนดังถูกจับคดีเกี่ยวกับยาเสพติด ผมก็จะเห็นเขาจำคุกอยู่แค่ 2-3 ปี บางทีก็ได้ประกันตัวหรือรอลงอาญาได้

ผมไม่รู้เลยว่าโทษของคดียาเสพติดนั้นมีหลายระดับ ไม่รู้ว่าเขาแยกยาเสพติดออกเป็นหลายประเภท แล้วโทษก็แบ่งแยกไปตามแต่ละประเภทและความรุนแรงของยา ผมไม่รู้ว่ายโทษแบ่งตามจำนวนของยาเสพติดที่อยู่ในครอบครอง รวมถึงแบ่งตามพฤติกรรมในการครอบครองด้วย เช่น เป็นผู้ครอบครองเพื่อเสพก็จะเป็นโทษแบบหนึ่ง มีในครอบครองเพื่อจำหน่ายก็จะเป็นโทษอีกแบบหนึ่ง แล้วจำนวนเท่าไรถึงจะเรียกว่าโทษสำหรับผู้จำหน่ายซึ่งมีรายละเอียดค่อนข้างเยอะมาก ตอนนั้นผมไม่รู้เลย

พอได้รู้อะไรมากขึ้น ผมก็เริ่มเข้าใจแล้วว่าเรื่องราวต่างๆ มันเคลียร์ไม่ได้ และหนักหนารุนแรงกว่าที่ผมคิด ในระหว่างที่ผมถูกฝากขังอยู่ ผมจึงเริ่มทำใจและเตรียมใจแล้วว่า ผมคงจะต้องเข้าไปอยู่ในเรือนจำอย่างแน่นอน ผมพยายามที่จะปรับความคิด ความรู้สึก ทั้งที่ไม่รู้ว่าเมื่อต้องเข้าไปใช้ชีวิตในนั้น ผมจะต้องเจอกับอะไรบ้าง ผมไม่มีความรู้เรื่องพวกนี้ ก็เหมือนกับคนอื่นที่เคยเห็นเรื่องราวเหล่านี้ในโทรทัศน์ รู้จักจากคำบอกเล่าของคนรอบข้าง แต่ไม่เคยมีคนที่ใกล้ตัวของผมใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำ ไม่มีเพื่อนหรือ

ญาติพี่น้องเข้าไปใช้ชีวิตในนั้น

ระหว่างที่คิดสับสนอยู่นั่นเอง ผมก็เห็นว่ามีคนที่อยู่ในห้องซึ่งซึ่งดูมีอายุหน่อยๆ ดูแล้วน่าจะตอบคำถามหรือให้คำแนะนำกับผมได้ ก็เลยลองเข้าไปคุยกับเขาดู ปรากฏว่าเขาเคยเข้าออกเรือนจำมาแล้วประมาณ 7 รอบ ผมถามเขาว่า...

“พี่...ถ้าผมเข้าไปอยู่ในเรือนจำ คนที่ควบคุมดูแล หรือคนที่ใหญ่ที่สุดในที่ที่ผมจะไปอยู่คือใคร”

พี่เขาตอบกลับมว่า...

“คนที่ใหญ่ที่สุดในนั้นก็คือหัวหน้าแดนไง”

“อ้อ หัวหน้าแดน”

ตอนนั้นผมยังเข้าใจอยู่เลยว่า “หัวหน้าแดน” คือเจ้าหน้าที่ที่ชื่อ “แดน”

ผมยังไม่รู้ว่าข้างในเรือนจำนั้นแบ่งแยกออกเป็นแดนต่างๆ ซึ่งมีอยู่หลายแดน พี่เขายังบอกอีกว่า ถ้าจะต้องทำอะไร อยากรจะได้ข้อมูล หรือไม่เข้าใจอะไร ก็ไปปรึกษาหัวหน้าแดน เขาจะจัดการดูแลให้ ผมก็ยังคิดแปลกใจว่าทำไมหัวหน้าต้องชื่อแดนเหมือนกันทุกที่ ด้วยความไม่รู้จักจริงๆ

ผมถูกกักตัวอยู่ที่กองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติดประมาณ 1 ฝาก (12 วัน) ในระหว่างที่ถูกฝากขังอยู่ที่นั่น ผมไม่ได้มีอาการลงแดงหรืออยากเสพยาใดๆ เลย อาจจะเป็นเพราะว่ายาที่ผมใช้เสพตอนนั้นเป็นยาเสพติดในกลุ่มที่ไม่ได้รุนแรงมาก บวกกับชีวิตผมในช่วงเวลานั้นมีเรื่องที่ใหญ่มากกว่าการที่ผมจะไปคิดถึงเรื่องเสพยา อีกอย่างหนึ่งก็คือ ตอนที่ผมอยู่ในห้องขัง ผมไม่ได้ทำอะไรนอกจากกินกับนอน ซึ่งน่าจะทำให้ร่างกายผมได้ฟื้นตัวจากการเสพยาไปด้วย

หลังจากครบกำหนดฝากขัง เจ้าหน้าที่ก็ดำเนินการสืบสวนทำสำนวนจนเรียบร้อย พอไม่มีอะไรติดใจ หรือไม่มีอะไรต้องดำเนินการต่อ เขาก็ส่งตัวผมไปที่ศาล เพื่อให้ศาลมีคำสั่งส่งตัวต่อไปที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง

ณ ที่บริเวณตรงนั้นเขาเรียกกันสั้นๆ ว่า “ลาดยาว” ที่นั่นจะมีเรือนจำหลักๆ อยู่ประมาณ 5-6 เรือนจำติดกันเป็นอาณานิคมขนาดใหญ่ มีเรือนจำพิเศษกรุงเทพฯ เรือนจำกลางคลองเปรม ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง

ทัศนสถานหญิงกลาง สถานพื้นฟูผู้ติดยาเสพติด และโรงพยาบาลราชทัณฑ์ ซึ่งก็ถือเป็นหนึ่งในเรือนจำที่ลาดยาว เพราะว่าเป็นสถานที่รักษาและเป็นสถานที่กักขังด้วยในตัว

วันแรกที่เข้าไป ทางผู้บัญชาการเรือนจำเข้ามาต้อนรับผมด้วยตัวเอง เพราะท่านได้ทราบจากที่ผมเคยพูดในรายการข่าวรายการหนึ่งซึ่งมาสัมภาษณ์ตอนอยู่ที่โรงพักว่า **เมื่อผมเข้าไปอยู่ในเรือนจำ ผมอยากจะทำให้ความรู้ความสามารถด้านดนตรีให้ความรู้กับเพื่อนผู้ต้องขังข้างใน** ท่านก็เลยเข้ามาต้อนรับผม แล้วก็พาไปอยู่ในแดนที่มีกิจกรรมดนตรีเมื่อปี พ.ศ. 2547

ต้องยอมรับว่า ผมได้รับความอนุเคราะห์จากท่านอย่างมาก เพราะจริง ๆ แล้วผู้ต้องขังทั่วไป เมื่อเข้าไปในเรือนจำครั้งแรกมักจะถูกส่งไปอยู่ใน “แดนแรกรับ” ซึ่ง ณ ตอนนั้นคือแดน 3 ของทัศนสถานบำบัดพิเศษกลาง แต่ว่าผมถูกส่งไปอยู่แดน 4 ที่เรียกว่า “ชุมชนบำบัด” ซึ่งเป็นแดนสำหรับทำกิจกรรมฟื้นฟูนิสัยของผู้ติดยาเสพติดในคดีโทษต่ำ เพราะที่นั่นมีการจัดโปรแกรมฟื้นฟูผู้ต้องขัง โดยหนึ่งในวิธีการฟื้นฟูก็คือการให้ดนตรีบำบัด

ด้วยความที่ข่าวของผมตอนนั้นค่อนข้างดังมาก ทำให้พี่น้องผู้ต้องขังในนั้นต่างก็รู้ว่าผมจะเข้าไปอยู่กับพวกเขา โดยน่าจะทราบข่าวจากเจ้าหน้าที่หรือญาติที่เข้ามาเยี่ยม ว่าเร็ว ๆ นี้จะมีศิลปินนักร้องเข้ามาใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันแล้วก็ได้แค่เข้าไปแล้วออกเหมือนตอนจัดงานอีเวนต์ แต่เป็นการอยู่ด้วยกันระยะยาว วันแรกที่ผมเข้าไปที่นั่น พวกเขา ก็เลยเฮ ร้องเล่น ส่งเสียงด้วยความดีใจต้อนรับการเข้าเรือนจำของผม

ในตอนนั้น ผมรับรู้ได้เลยว่าพวกเขาดีใจมาก ๆ เพราะในเรือนจำเรื่องความบันเทิงและเสียงเพลงเป็นสิ่งที่หาได้ยาก เวลาที่มีบุคคลภายนอกเข้ามาทำกิจกรรม มาเปิดคอนเสิร์ต มาร้องเพลง มาแสดงตลกให้ดู พวกเขาเข้ามาแล้วก็ไป มาเข้า บ่ายก็กลับ แต่ผมกำลังจะมาอยู่ด้วยกันในเรือนจำยาวนานกว่านั้นมาก พวกเขาคงคิดว่าการที่ผมเข้าไปอยู่ด้วยกันจะทำให้ชีวิตในเรือนจำมีสีสัน มีความบันเทิงมากขึ้น หรืออาจจะมีความรู้ใหม่ ๆ มีเรื่องราวที่น่าสนใจ

เพื่อนผู้ต้องขังหลายคนคิดว่านักร้องก็คือดารา คาดหวังว่าผมอาจจะ มีแง่มุมต่าง ๆ ที่เขาอยากจะรู้และเขาก็ถามผม ซึ่งคืนแรกของการเข้าไปอยู่

ในเรือนจำ ผมโดนถามเกือบทั้งคืน ถามเรื่องของวงการบิน เรื่องของตัวผมเอง หลายสิ่งหลายอย่างที่คุณทั่วไปมองเข้ามาในวงการเพลง วงการบินบิน แล้วเขาสงสัย รวมถึงเรื่องคดีและเรื่องส่วนตัวของผมด้วย

คำถามที่โดนถามเยอะมาก ๆ ในตอนนั้นก็เช่น...

เป็นแฟนกับนักร้องคนไหนหรือเปล่า

เวลาที่เราไปออกรายการโทรทัศน์และเกมโชว์ต่าง ๆ ได้เงินรางวัลจริงไหม

เวลาออกเทปเขาจ่ายเปอร์เซ็นต์กันยังไง

ได้รายได้ต่อเดือนเดือนละเท่าไร

ออกคอนเสิร์ตเขาให้เงินเท่าไร หรือคอนเสิร์ตที่เห็นตามช่องฟรีทีวีในสมัยนั้น อย่างไปออกเจ็ดสีคอนเสิร์ตจะได้เงินค่าจ้างหรือเปล่า

คือเป็นเรื่องที่เขาไม่รู้แล้วเขาก็อยากจะรู้ จากการที่เห็นผมในโทรทัศน์...

ในเรือนจำนั้นจะมีโทรทัศน์ให้ผู้ต้องขังดู แต่จะเป็นรายการที่เจ้าหน้าที่เปิดให้ โดยทางเจ้าหน้าที่เขาคัดสรรมาแล้วว่าไม่มีความรุนแรง หรือสื่อที่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิด ผมจึงโชคดีอย่างหนึ่งตรงที่ว่า เมื่อเข้าไปในเรือนจำแล้ว พี่น้องผู้ต้องขังให้การต้อนรับอย่างอบอุ่น และอบอุ่นเอามาก ๆ เสียด้วย

ส่วนตัวผมเอง ผมก็คิดเอาไว้ล่วงหน้าแล้วว่าจะต้องทำตัวยังไงเมื่อเข้าไปอยู่ในเรือนจำ ผมต้องทำตัวให้กลมกลืนและใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับพวกเขาให้ได้ เพื่อความปลอดภัยของตัวเอง ผมจึงไม่พยายามทำอะไรให้พวกเขาเกิดความรู้สึกหมั่นไส้ หรือรู้สึกว่ามันแตกต่างจากพวกเขา พวกเขาทำอะไรผมก็ทำ กินอะไรได้ผมก็กิน ไม่นานเท่าไรพวกเขาก็เริ่มเห็นว่าผมไม่ได้เป็นคนหยิ่งหรือทำตัวให้ดูเหนือกว่า แต่เป็นแค่คนธรรมดาที่กินข้าวหม้อเดียวกัน และใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันเหมือนพวกเขา

จะว่าไปแล้วคงมีโอกาสน้อยมากที่จะมีนักร้องหรือดาราเข้าไปใช้ชีวิตในนั้น ผมจึงไม่แปลกใจเลย ที่ผมเข้าไปแล้วจะกลายเป็นจุดสนใจของทุกคน

ตอนผมเข้าไปในเรือนจำวันแรก เจ้าหน้าที่ให้ชุดนักโทษมาทั้งหมด 3 ชุด ผ้าห่ม 3 ผืน และขันตักน้ำเอาไว้ใช้ข้างใน แต่มีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่ยังขาดอยู่ เพราะทางเรือนจำไม่อนุญาตให้นำข้าวของส่วนตัวเข้าไปได้เลย

ทุกอย่างต้องซื้อใหม่ข้างในหมด

อย่างเรื่องเสื้อผ้าการแต่งกายก็จะเป็นอีกโลกหนึ่งสำหรับผม ในเรือนจำ นักโทษจะไม่มีการใส่กางเกงขายาว เขาถือว่าเป็นเรื่องที่ไม่เรียบร้อยมาก เพราะเขาต้องการที่จะแยกแยะให้ออกระหว่างนักโทษกับเจ้าหน้าที่ เป็นเรื่องวิสัยทัศน์ในการมองของเจ้าหน้าที่ ซึ่งจะแยกเลยว่ากางเกงขายาวคือเจ้าหน้าที่ กางเกงขาสั้นคือนักโทษ

เพราะฉะนั้นช่วงที่ผมเข้าเรือนจำใหม่ ๆ เสื้อผ้าของผม ไม่ว่าจะเป็ กางเกงยีนหรือกางเกงอะไรก็ตามจะถูกตัดขาออกไป ทำให้ผมรู้สึกเสียดาย ไม่อยากให้ตัด ก็เลยต้องยกให้คนอื่นไปหมด ของใช้หลายอย่างไม่สามารถ นำเข้าเรือนจำได้ รองเท้าก็เอาเข้าไม่ได้เพราะกลัวถูกซ่อนอาวุธ มีดโกนหนวด ก็ไม่ได้ ต้องไปหาเอาข้างใน หลายสิ่งหลายอย่างที่เขาดูแล้วมันสัมผัสง่าย จะถูกตัดออกทั้งหมด แม้กระทั่งขวดโรลออนก็ต้องไปหาใหม่ ตัดไปตัดมาก็เหลือของไม่กี่อย่างติดตัวเข้าไป ผมจึงต้องขอหยิบยืมของบางอย่างจาก เพื่อนผู้ต้องขังด้วยกันก่อน

คืนแรกของการนอนในเรือนจำ เป็นความรู้สึกที่เต็มไปด้วยความทุกข์ มากที่สุดคืนหนึ่ง ผมคิดถึงพ่อแม่ คิดถึงเพื่อน และคิดถึงใครอีกหลายคน ที่อยู่ข้างนอก ไม่รู้ว่าจะต้องอยู่ข้างในนี้ไปอีกนานแค่ไหน...

ผมอยู่ในห้องขังรวมกับนักโทษคนอื่น ๆ อีกประมาณ 40 คน มีห้องน้ำ ที่มีที่กั้นห้อง ความสูงเพียงแค่หัวเข่า หลอดไฟนีออนในห้องเปิดตลอดคืน ผมต้องนอนบนพื้นแข็งที่มีเพียงผ้าเช็ดตัวไว้รองนอน พื้นที่ในการนอน คับแคบแบบหัวไหล่ชนกัน โชตรวนที่พันธนาการผมไว้ดูเหมือนจะต้อง กลายเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายไปอีกหลายเดือน ผมต้องพยายามข่มตานอน เพื่อผ่านพ้นคืนนี้ไปได้

โชคดีว่าผมมีเพื่อนผู้ต้องขังที่มีน้ำใจหลายคนให้ความช่วยเหลือตั้งแต่วินาทีที่เข้าไป ช่วยดูแลในเรื่องที่จำเป็น เช่นเรื่องข้าวของเครื่องใช้ต่าง ๆ ไม่เข้าใจอะไรเขาก็แนะนำ รองเท้าแตะไม่มีใส่ก็หามาให้ แนะนำวิธีใช้ชีวิต อยู่กับโชตรวน

ในยุคนั้น เมื่อ 16 ปีที่แล้ว ตอนที่ผมเข้าไปอยู่ในเรือนจำใหม่ๆ ยังเป็นยุคที่นักโทษต้องถูกล่ามโซ่ตรวนอยู่ โดยเฉพาะคดีที่มีของกลางเยอะ นักโทษต้องถูกล่ามไว้ประมาณ 3 เดือน หรือจนกว่าเจ้าหน้าที่จะเห็นว่าพฤติกรรมไม่เลวหนึ่แน่นอน เขาจึงจะถอดให้ แต่ผมได้ทราบมาว่า ทุกวันนี้มีการเปลี่ยนแปลงไป และประเทศไทยก็มีกฎหมายให้ผู้ต้องขังใส่ตรวนเว้นแต่กรณีที่มีความจำเป็นจริง ๆ ผมจึงได้เห็นว่ามีนักโทษต้องคดีในยุคหลังๆ มักไม่ต้องใส่ตรวนเวลาอยู่ในเรือนจำ ซึ่งน่าจะเป็นเรื่องของสิทธิมนุษยชน

ในช่วงแรกของการอยู่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง ผมต้องใช้ชีวิตอยู่กับโซ่ตรวนตลอดเวลา โดยมีเพื่อนผู้ต้องขังช่วยสอนวิธีการใช้ชีวิตอยู่กับโซ่ตรวนให้ เช่น วิธีการดูแลโซ่ตรวน การตีโซ่ตรวนเพื่อทำความสะอาด การใส่กางเกงเวลามีโซ่ตรวน เวลานอนก็ต้องมีท่าสำหรับนอนกับโซ่ตรวน โดยเฉพาะ ในช่วงฤดูฝนก็จะมีวิธีการดูแลโซ่ไม่ให้สนิมขึ้น เพราะถ้าสนิมขึ้นจะมีปัญหาเกี่ยวกับผิวหนัง โดยเฉพาะในส่วนข้อเท้าที่จะไปเสียดสีทำให้เกิดแผล และอาจมีการติดเชื้อโรคจากสนิมเหล็กได้ ตรงนี้เป็นสิ่งที่นักโทษทุกคนต้องใส่ใจดูแลเรื่องสุขอนามัยของตัวเองให้ดี

โซ่ตรวนที่ใช้ล่ามนักโทษมีอยู่หลายขนาด โดยทั่วไปเวลาใส่ในเรือนจำโซ่ตรวนจะมีความหนาอยู่ที่ประมาณ 10 มิลลิเมตร แต่ถ้าเป็นนักโทษที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง ก็จะถูกล่ามโซ่ตรวนที่มีขนาดใหญ่และหนักกว่า เอาแค่โซ่ตรวนปกติอย่างเดียวก็หนักประมาณ 3 กิโลกรัมเข้าไปแล้ว ถ้าใหญ่กว่านี้ ผมว่าน่าจะเป็นหนักและเหนื่อยมากเวลาขยับตัว

ผมลืมตาตื่นนอนในเช้าวันแรกช่วงเวลาประมาณตีห้า ซึ่งเป็นกิจวัตรประจำวันของผู้ต้องขังต้องทำเมื่อเข้าไปอยู่ในเรือนจำตั้งแต่วันแรกที่ผ่านประตูแดนเข้าไปจนถึงวันสุดท้าย

ในแต่ละวัน กิจวัตรของผู้ต้องขังในเรือนจำก็คือ ต้องตื่นเข้าเวลา 5.00 น. สวดมนต์ เก็บที่นอน รวเจ้าหน้าที่เปิดประตูห้องขัง แล้วเช็กยอดจำนวนว่าอยู่กันครบไหม

เวลา 7.00 น. รับประทานอาหารเช้า

เวลา 8.00 น. เคารพธงชาติ หลังจากนั้นใครมีกิจกรรมอะไรที่ต้องทำ

ก็แยกย้ายไปทำของตัวเอง

เวลา 12.00 น. รับประทานอาหารกลางวัน

เวลา 15.00 น. กลับขึ้นห้องซัง ไปอ่านหนังสือ ดูรายการโทรทัศน์

จนถึงเวลา 21.00 น. เจ้าหน้าที่จะปิดรายการโทรทัศน์ เป็นอันรู้กันว่าถึงเวลาอนแล้ว

แน่นอนว่าตอนที่ผมเข้าไปในช่วงแรก ผมโดนเพื่อนนักโทษบางกลุ่มเพ่งเล็งเป็นพิเศษ ว่าเราเข้าไปแล้วจะกร่างหรือแสดงความเป็นอภิสิทธิ์ชนอะไรในนั้นหรือเปล่า แต่ผมก็พยายามทำตัวให้เป็นปกติ พยายามดูว่าพวกเขาทำอะไรแล้วก็ทำตาม เจ้าหน้าที่ก็ดูแลดี ให้ความช่วยเหลือ เรียกไปถามไถ่ว่าปรับตัวได้ไหม มีเพื่อนบ้างหรือเปล่า แล้วก็ฝากฝังผมกับผู้ต้องขังที่อยู่มานานจนไวใจได้ ให้ช่วยมาดูแลให้คำแนะนำเรื่องการปรับตัวกับผม

ไม่นานนักผมก็มีเพื่อนเยอะแยะมากมาย แม้ผมจะยอมรับว่ามีหลายสิ่งหลายอย่างข้างในเรือนจำที่ทำให้รู้สึกไม่ชอบ แต่ก็พยายามกลบเกลื่อนความรู้สึก มีคนหลากหลายประเภทที่ผมต้องรับมือเวลาที่อยู่ข้างในนั้น แต่ผมก็พยายามพูดคุยและปรับตัวเข้ากันให้ได้กับทุกคน ไม่นานนักผมก็เริ่มชิน...

ช่วงเวลาที่ผมอยู่ในเรือนจำนั้น เป็นช่วงคาบเกี่ยวระหว่างชีวิตในเรือนจำยุคเก่าและยุคใหม่ ตั้งแต่ยุคข้าวแดงจนมาถึงยุคข้าวขาว ยุคที่จะต้องสูบเอาน้ำคลองขุ่นโคลนมาใช้ จนเปลี่ยนมาเป็นน้ำประปาใสสะอาด ตลอดระยะเวลาที่อยู่ในนั้น ผมได้เห็นว่าเรือนจำมีการพัฒนาหลายสิ่งหลายอย่างมากขึ้นเรื่อยๆ

ยอมรับว่าสมัยก่อนเรื่องอาหารการกินค่อนข้างอดคัดลำบาก ไม่ค่อยมีมาตรฐานเท่าไร บางทีกินข้าวไปก็มีเศษกรวดเศษทรายปะปนอยู่ในอาหาร ข้าวแดงที่ดูเหมือนข้าวกลิ้งก็แข็งกระด้าง ส่วนกับข้าวก็จะมีเมนูที่ขึ้นชื่อของผู้ต้องขังอย่างหนึ่งคือ “เมนูปลาระเบิด” ซึ่งเป็นเมนูแกงที่มีเศษเนื้อปลาเล็กละเอียดจนดูไม่น่าจะเป็นอาหารที่คนกินได้

วิธีการของผู้ต้องขังที่จะทำให้อาหารในเรือนจำกินได้ง่ายขึ้นก็คือต้มมามาร้อน ๆ แล้วรดลงบนข้าวแดงเพื่อทำให้ข้าวนิ่มลง เราเรียกเมนูนั้นว่า “มาม่าข้าวแดง” ถึงจะดูลำบาก ผมก็จำเป็นที่จะต้องกินเพื่ออยู่ และ

ทางเรือนจำก็ยิ่งเปิดโอกาสให้ญาติของผู้ต้องขังที่อยู่กับข่าวรายการพิเศษที่ทางเรือนจำจัดจำหน่ายให้ผู้ต้องขังกินได้อยู่บ้าง

จนกระทั่งในช่วง 4-5 ปีก่อนผมออกจากเรือนจำ อาหารการกินภายในเรือนจำดีขึ้นมาก ตั้งแต่เปลี่ยนจากข้าวแดงแข็ง ๆ มาเป็นข้าวขาว และมีโครงการช่วยเหลือผู้ต้องขังมากขึ้น อาหารการกินก็เปลี่ยนไปในทางที่ดี อาหารอร่อยขึ้น บางมื้อมีผลไม้หรือขนมหวานใส่มาให้ รู้สึกมีความสุขกับอาหารการกินมากกว่าแต่ก่อน

ตอนอยู่ที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง ผมดำเนินชีวิตในแต่ละวันไปกับการทำกิจกรรมสอนดนตรี เล่นดนตรีภายในเรือนจำ ส่วนการวาดรูปผมอาจจะยังจับจุดอะไรไม่ได้มากนัก ส่วนหนึ่งเพราะผมไม่รู้ว่าจะต้องอยู่ในเรือนจำนานเท่าไรจนกว่าจะมีการตัดสินใจ แต่อย่างน้อยผมก็ตั้งใจชีวิตในเรื่องการศึกษาต่อระดับปริญญาตรี รวมถึงการเรียนวาดรูปและการเรียนดนตรีเพิ่มเติมเป็นเป้าหมายระยะสั้นในช่วงเวลานั้น

จนกระทั่งเดือนตุลาคมปี พ.ศ. 2548 มีคำสั่งศาลชั้นต้นตัดสินจำคุกผมเป็นเวลา 50 ปี ถือเป็นนักโทษเด็ดขาด ผมจึงถูกส่งตัวย้ายจากทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง แดน 4 มาอยู่ที่เรือนจำกลางบางขวาง แดน 6

จำได้ว่าตอนมาอยู่ที่เรือนจำกลางบางขวางวันแรก ผมพบว่าบรรยากาศในเรือนจำแตกต่างจากที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลางมาก ที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลางจะค่อนข้างวุ่นวาย เป็นสถานที่ที่วุ่นวายกันเยอะ เพราะเป็นเรือนจำที่กักขังเฉพาะนักโทษคดียาเสพติดคดีเล็ก ๆ วุ่นวายเข้าออกกันบ่อย จะมีความเอะอะวุ่นวาย

ส่วนที่เรือนจำกลางบางขวาง บรรยากาศจะสงบและเรียบร้อย บางครั้งผมก็แอบรู้สึกว้าที่นี้ก็อยู่สบายดี ผู้ต้องขังส่วนมากเป็นผู้ใหญ่ สถานที่กว้างขวางและลงตัว เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่สุภาพมาก ซึ่งเป็นวัฒนธรรมของที่นี่ อาจเพราะผู้ใหญ่มาอยู่ที่นี่กันเยอะ เจ้าหน้าที่ก็เลยค่อนข้างให้เกิดริดี ผู้ต้องขัง ผู้ต้องขังเองก็มีความเกรงใจเจ้าหน้าที่และให้ความร่วมมือดี ทำให้บรรยากาศของเรือนจำกลางบางขวางไม่ค่อยวุ่นวายเหมือนกับทัณฑสถาน

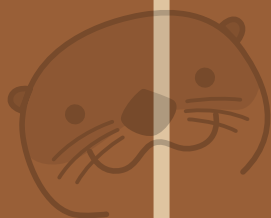
บำบัดพิเศษกลาง หรือเรือนจำอื่นเท่าที่ผมได้ยินมาจากเพื่อนผู้ต้องขังด้วยกัน

โดยปกติแล้ว ผู้ต้องขังที่ถูกย้ายมาที่เรือนจำกลางบางขวางมักจะเป็นนักโทษที่มีอัตราโทษจำคุกตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป นักโทษคดีอุกฉกรรจ์ นักโทษคดีใหญ่ๆ หรือนักโทษที่ต้องโทษประหารชีวิต และผมก็อาศัยอยู่ที่เรือนจำกลางบางขวาง แดน 6 โดยที่ไม่เคยถูกย้ายเรือนจำหรือย้ายไปอยู่แดนอื่นเลยตั้งแต่วันแรกที่ย้ายเข้าไปจนถึงวันพ้นโทษออกมา ซึ่งเป็นเรื่องที่แปลกมาก เพราะส่วนใหญ่ชีวิตของผู้ต้องขังกว่า 70-80 เปอร์เซ็นต์ จะต้องวนเวียนย้ายไปอยู่ในแดนต่างๆ ทั้งตั้งใจและไม่ตั้งใจจะย้าย หรือในรอบ 10 ปี ก็มักจะต้องมีการผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนบ้าง

แต่ผมเป็นผู้ต้องขังแดน 6 หนึ่งในไม่กี่คนที่อยู่ยาวตั้งแต่เด็กจนกลายเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ของน้องๆ อยู่ตั้งแต่เจ้าหน้าที่บางคนเรียนจบ สอบเข้ามาทำงาน จนปีสุดท้ายที่ผมจะออก เขาได้กลายเป็นหัวหน้าแดน ซึ่งไม่ใช่เจ้าหน้าที่ที่ขอแดนอย่างที่ผมเข้าใจผิดตอนแรก

อาจจะเป็นเพราะการวางตัว การทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ช่วยงานเจ้าหน้าที่ในหลายๆ ด้าน ส่วนใหญ่ถ้าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความบันเทิงแล้วทางเจ้าหน้าที่คิดอะไรไม่ออก เขาก็มักจะมาหาผม ให้มาช่วยคิดวางแผนแบบนี้ทำอะไรได้บ้าง อะไรที่ผมออกความเห็นได้ก็บอกไป ถ้าเกิดหาคนไม่ได้ ผมก็ดูความเหมาะสมว่าผมสามารถช่วยงานเขาได้ไหม อะไรที่คิดว่าผมทำได้ ผมก็ช่วยเขา ประกอบกับการได้พบเจอกันมานาน รู้นิสัยใจคอกันดี เกิดความไว้วางใจและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้ผมอยู่ได้ยาวโดยที่ไม่มีปัญหากับใคร นับจากวันแรกที่เข้าไป จนกระทั่งวันที่ได้กลับออกมาสู่โลกนอกรั้วกำแพงอีกครั้ง

จากดาวรุ่งสู่ดาวตก

“ผมสร้างกับดักชีวิต
ให้กับตัวเองหลายอย่าง
โดยไม่คิดเลยว่าชีวิตมีขึ้น
ก็ย่อมนมีลงได้เช่นกัน”

ปกจ๋ออ่าน

